

[Hanne Reintoft.]

duceres efter plan og behov, hvor fordelingen af det producerede og det indtjente er demokratisk og befriet for udbytning, mens folket selv er med i alle afgørelser og kontrollerer, at de bliver bragt ud i livet. Denne regering har ført sin klassepolitik. Den har ført den hårdt, men den har ikke engang kunnet gennemføre den med succes. Dens handlinger står i skærende modsætning til ordene om befolkningens trivsel og befolkningens velfærd, og befolkningen er ved at indse det. Ungdommen rejser sig, de ældre tænker, foreløbig forbliver de passive, men også de har deres organisationer og deres eftertanke. Befolkningen vil protestere, og vi vil se protesterne allerede i vinter, hvis ikke man meget snart ganske klart giver tilsagn om at holde fingrene fra arbejdsmarkedets forhandlinger.

Kai Moltke: Det vanskelige for folketinget i den situation, vi befinder os i, ligger i det ganske enkle, at det, man er ved at præsentere for os, er en af de såkaldte helhedsløsninger, som imidlertid serveres i små portioner, og af hvilke kun de første er ved at blive lagt på bordet og bragt til folketingets kendskab.

Situationen kan i nogen grad minde mig om et isbjerg, som man ser nærmere sig. I klar luft virker toppen af et sådant isbjerg nærmest som en ganske beroligende sukkertop, der rækker op imod solen. Denne sukkertop udgøres, sådan må man vel betragte det, af det bebudede prisstop og den dividendebe-grænsning, der er blevet talt om, og som jeg senere skal komme ind på. De andre faktorer befinder sig endnu under vandfladen, og det vil vel være halsløs gerning alene at tilslutte sig den lysende sukkertop, når man ikke ved, hvad der skjuler sig under vandfladen. Dette gør, at man bliver nødt til at holde sig til ganske enkelte punkter, og jeg må først, når jeg skal gå ind på regeringens åbningstale, knytte endnu nogle bemærkninger til det udenrigspolitiske afsnit, som på visse punkter er temmelig mangelfuldt.

Jeg må sige, at den enkeltperson, som her i landet tydeligst har fået udtrykt, hvad han mener burde være landets program og regeringens program, det er vel Simon Spies. I sine betingelser til den presse, han ønskede at kontrollere, stillede han spørgsmålene

ganske klart op og sagde: vi må vænne os til at holde os fra at blande os i de indre forhold i sådanne lande, hvortil jeg eksporterer mine turister — det sagde han ganske vist ikke — som Grækenland, Spanien, Sydafrika, og man kunne vel have tilføjet Angola og en række andre lande. Nu havde det, når man ser på regeringens på mange måder prisværdige fortid i det græske spørgsmål, været rimeligt, om man havde sagt: er det Spies, der formulerer programmerne, eller er det den siddende regering? De ting, hr. Simon Spies efterlyste, er nemlig faktisk det, som mangler i regeringserklæringerne, og som skaber os en temmelig uhyggelig tvivl om, hvor regeringen i grunden står i en række afgørende sager i øjeblikket.

Jeg hørte den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, gribe ind og sige noget, som burde have stået i regeringens erklæring, nemlig at ved den sidste amerikanske udrustning af Grækenland med amerikansk våbenhjælp, uden at man havde forhandlet med de øvrige NATO-lande, var demokratiske tilstande blevet forringet. Jeg tror, at efter vores kampagne i Europarådet, efter de standpunkter, som regeringen har taget og skaffet sig en vis fortjeneste ved, ville det rydde nogen tvivl af vejen hos befolkningen, hvis udenrigsministeren ville gentage de bemærkninger, som blev fremsat af hr. Niels Helveg Petersen. Og ganske uanset, hvor mange turister vi eksporterer eller ikke eksporterer til Spanien, tror jeg ligesådan, det er nødvendigt at fastslå, om vi også i Francostyret ser en faktor, som nu er ved at blive endnu mere integreret i NATO-blokken, om vi ligesom Nixon mener, at Spanien er ved at indtage en stadig stærkere politisk og økonomisk rolle i Europa.

Sydafrika har vi diskuteret før her i tinget, og jeg tror ikke, man behøver særlige specificeringer på dette område, for her er vi efter en bølge af protester havnet i at tie komplet stille over for de uholdbare tilstande, som er til stede både i Sydafrika og i Angola.

Det var altså foreløbig en henstilling til udenrigsministeren, eller om nødvendigt statsministeren, om lige at afklare regeringens nuværende stilling efter Amerikas separate aktioner ved Middelhavet. Hvis man som hr. Niels Helveg Petersen mener, det er en hindring for demokratiske tilstande, sy-